

A ruszcuki polgármester Szeged szerepéről a bulgár-magyar összeköttetés terén.

Ötven év körüli, rokonszenves férfi, igazi bolgár típus: magas termet, fekete szem, villogó tekintet, napbarnított arc. Állát a hagyományoszerű és már összevegyülő „bouc” disziti. Mihajlov György, Ruszcsuk város polgármestere, a kora reggeli órákban fogadott a Kass-szálló terraszán, kísérelőjének, Kovács Brun Emil, temesvári gyárosnak társaságában.

— Mindenekelőtt hálás köszönetemet fejezem ki polgármester urnak, hogy kegyes volt alkalmat adni nekem arra, hogy önben a szövetséges és rokon bolgár nemzet egyik kiváló képviselőjét üdvözölhessem.

— Nagyon szívesen állok rendelkezésére: örülök, hogy ily módon alkalmam leand, hogy gyönyörű városuk közönségét utazásomnak céljáról bővebben informáljam. Kérdezzen.

— Polgármester ur hivatalos ki-
küldetésben van?

— Nem. Több magyar város és a budapesti „Turánia” meghívására szántam el magam, hogy e sulyos időkben utra keljek. Bécsen és néhány délnémet városban keresztül Berlinbe megyek, ahol közgazdasági jellegű megbízatásban fogok eljárni. Innen Karlsbadba utazom és négy heti kura után, június vége felé térek vissza hazámba.

— Magyarországi útjának van-e
valamely pontosan körülírt, meghatározott célja?

— Igen. A magyar-bulgár társadalmi, kulturális és gazdasági egyesülés mindkét országban annyira népszerű eszméjét jöttem propagálni. Tudom, — jegyezte meg mosolyogva, — hogy e téren önnek is vannak érdekei és hogy ez eszmének ön is lelkes barátja.

— Milyen impressziókat szerzett
polgármester ur, rövid szegedi tartózkodása alatt?

— A fogadtatás, amelyben Temesvárt és Szegeden részesültem, városuk kitűnő és kiváló polgármesterének, dr. Somogyi Szilveszter urnak, szeretetreméltósága, a társadalom minden rétegének irántam megnyilvánuló rokonszenve felülmúlta azt a különben eddig is nagyon jó véleményt, amelyet a magyar vendégszeretetről magamnak alkottam. Mindenütt mint a két nemzet testvériségének előőrsét fogadtak és a nevezett városok vezető férfival tartott megbeszélésem alapján szerénységgel állíthatom, hogy törekvéseimet siker koronázta.

Az, amit szép hazája, kereskedelme és ipari fejlődéséről tapasztaltam, máris nagyon biztató a jövőre nézve. Meggyőződése, hogy a bolgár kereskedelem a jövőben igen nagy mértékben fogja igénybe venni a magyar ipar termékeit és hogy Magyarországon a mi nyereségtermékeink is megfelelő piacokat fognak találni. Biztos vagyok benne, hogy ugy szellemi, mint anyagi téren a legmelegebb és legönzetlenebb bázisokon nyugvó, mindkét nemzet érdekeinek megfelelő munkálkodás fog kifejlődni a jövőben.

— Köztudomású az a ragaszkodás, amellyel mi bolgárok szövetségeseink iránt általában viseltetünk, de azzal sem mondok újat, hogy szimpátiánknak egész melege a lovagias magyar nemzet felé fordul, amely nemzetben nemcsak a szövetségést, hanem a fajrokont, a testvért tiszteljük. És valóban nem tudnák szavakat találni annak az érzésnek hű kifejezésére, amely honfitársaim lelkét, politikai pártállás és osztálykülönbség nélkül eltölti, valahányszor magyarokról van szó. A magam részéről biztosíthatom önt, hogy visszatérve hazámba, minden helyes eszközt megragadok, hogy azt a lelki és szellemi köteléket, amelyet az idők ösztöne teremtet meg, minél tartósabbá és minél erősebbé tegyem.

Ebben a törekvésemben különben igen nagy és becses szolgálatokat tesz nekem, régi jó barátom, Kovács Brun Emil ur, aki nagy helyismeretével és szaktudásával egyetemben, tanulmányutam sikerét szinte csodaszámra menő nyelvismereteivel is elősegíti.

— Milyenek a viszonyok Bulgáriában, különösen a népelelmezés szempontjából és milyen a bulgár nép hangulata?

— Egy-két jelentéktelen cikktől eltekintve, mindenünk van, s ha az antant arra számít, hogy kiéheztetési politikájával népünket megadásra kényszeríti, ugy alaposan elszámította magát. Ami pedig a hangulatot illeti, arra csak egy szavam van: *kitűnő!*... A bulgár katonában rendíthetetlenül él a győzelmi akarat, s a csaknem hároméves háború gyümölcseiről sohasem fog lemondani.

— Hajlandó volna-e polgármester ur közönségünket néhány szóval a bulgár pártok egymáshoz való viszonyáról és a Radoslawoff kormány helyzetéről informálni?

— A politikai pártok között a régi ellentétek elsimultak. A kormány helyzete szilárd... Erejét és az ügyek viteléhez szükséges prestízsét az összes pártok bizalmából meríti. Az ugynevezett „ruszsofil” párt nem egyéb ma már a múlt egy nagyon kellemetlen emlékének...

— Mi a véleménye polgármester urnak az ellenséges sajtóban megjelent ama inszinuatiokról, amelyekkel bizalmatlanságot akarnak kelteni a szövetséges népek között?

— Hazugság! Hazugság! és ha ellenségeink minden más vonatkozásban rosszul számítottak, a népszociológia terén valósággal analfabéták. Nem ismeri a bulgár ember lelkét, jellemét, az, aki e gyalázatos árást tette fel róla. Rendíthetetlenül kitartunk, együtt győzünk, vagy... de lássa, nincsen bolgár, kinek lelkét a kishitűség annyira megmetyeljezné, hogy himni tudna másban is, mint a győzelemben... Természetes, a békehajlandóság bennünk is megvan, minek is tagadnám. Melegen érző lelkek megnyilvánulása ez, csak a hiábavaló vérontással, pusztítással szemben, nem egyéb...

— Szíves volna polgármester ur engem arról is informálni, hogy Bulgáriában milyen véleménnyel vannak Magyarország közjogi helyzetéről, társadalmi és kulturális viszonyairól?

— Sajnos, mindez utóbbi időkig sok tévhit keringett nálunk szép hazájuk közjogi állásáról, a magyar kormányzat irányáról és a nem magyar ajku polgárok helyzetéről. Csak fájdalmas volna önmre nézve, ha ezekről részletesebben nyilatkoznék. A háború és az a szerencsés promiscuitas, amelybe a két nemzet került, egy csapásra elénk tárta a valóságot és ha eddig csak éreztük, hogy önök kik lehetnek, ma tudjuk is, hogy kicsodák!...

— Milyen eszközökkel lehetne az esetleg még meglévő tévhiteket eloszlatni, a magyar nemzet törekvéseit popularizálni. Én egy olyan magyar-bulgár társaság szervezésére gondolkodom, melynek tagjai egy közösen alapítandó sajtóorgánummal, felolvasásokkal ismertetnék meg népeink aspirációját, irodalmát, művészeti tevékenységét, egyszóval: a lelkét.

— Nagyon helyes! Jó gondolat! A magam részéről mindent el fogok követni, hogy — ha majd aktuálissá válik — e tervet minél életképebbé tegyem.

— Tanuló kolóniák létesítését is nagyon célszerűnek tartanám. Polgármester urnak mi a véleménye erről?

— Erről az a véleményem, hogy még mielőtt ön ezt előttem említette volna, ígéretet tettem dr. Somogyi polgármester urnak, hogy hat szegedi diákot magam fogok ellátni és azon leszek, hogy városom előkelőségei közül minél többen kövessék példámat.

E kijelentés után az értékes nyilatkozatot megköszönve, ezekkel a szavakkal vettem búcsút városunk illusztris vendégétől.

— Ah! Violá la bonne besogne!... Je vois les Bulgares à l'oeuvre... Bonne chance!

A legemelkedettebb hangulatban távoztam el a Kass-szállóból és ugy éreztem, hogy velem együtt az egész magyar nemzet rokonszenve kíséri útjukon derék vendégeinket.

Jakab Dávid.

Ujabb 23.000 tonna hajótér elsüllyesztése.

BERLIN, május 19. A tengerészeti vezérkar közli: Ujabb 8 gőzöst, 2 vitorlást és egy halászbarkát süllyesztettek el buvárhajóink 23.000 tonnatartalommal.

Pétervároft nagy zavargások lesznek.

Stockholm, május 19. Tökéletesen megbízható forrásból jelentik, hogy az egyik itteni semleges követség azt a figyelmeztetést kapta Pétervárról, hogy a legközelebbi napokban ne küldjön futárt Pétervárra, mert ott ismét nagy zavargásokra van kilátás.

Francia lap békeszózata.

Genf, május 19. Megjelent az első francia békekiáltás a Progrés nevű újságban, amely így ír:

— Pillanatnyi habozás nélkül meg kell ragadnia Franciaországnak a kezdeményezést és követelmie kell, hogy az antant jegyzéket tegyen közzé, amelyben ünnepiesen kinyilatkoztatja, hogy az antant hadicéljai ugyanazok, mint a szabad Oroszországié. Nem akarjuk külpolitikai hatalmunkat gyarapítani és nem kívánjuk az ellenség letörését és megalázását.

Egyes francia sajtóorgánumok ilyen propagandája közben a munkások körében egyre szélesebb körben terjed a kívánság, hogy a franciák menjenek el Stockholmra, hogy ott résztvegyenek a békekötés munkájának előkészítésében. Több különböző szocialista pártárnyalat képviselői levelet irtak Saint-Venanzhoz, a Federation titkárához, amelyben ezt mondják:

— A legnagyobb mértékben helyeseljük a kisebbség részvételét a nemzetközi tanácskozásban, mert tudjuk, hogy az igazi többség a kisebbség mögött áll. Mi el akarunk menni Stockholmra, amelynek nevét éppen ugy meg fogja őrizni a történelem, mint Zimmerwaldét és Kienthalét. Mától kezdve nem vesszük figyelembe határozataitokat, fogadjátok megvetésünk kifejezését.

A cenzura ebből a levélből törölte a gunyos megjegyzéseket, amelyek Amerika beavatkozása és a szocialista többség sovénisza magatartása ellen irányultak.